

BÀI CA THẦN THÁNH

*“Kính dâng hương hồn các Chiến Sĩ đã oanh liệt ngã xuống cho
Tự Do và Màu Cờ Sắc Áo Việt Nam Cộng Hòa”*

Trùng Dương

Bao nhiêu năm khắc khoải về Anh, bây giờ cầm bút viết về Anh, quả là một vắn nạn cho tôi. Anh oai hùng quá! Anh tuyệt vời quá! Anh có quá nhiều điều đáng phải nói, ngàn vạn việc làm của Anh phải được trân trọng vinh danh. Ngôn ngữ và giấy bút gia đình, trường học, xã hội không có đủ cơ may để diễn tả về con người của Anh. Không một màu sắc huy hoàng rực rỡ nào có thể tô vẽ được nét đẹp kiêu hùng chói lòa ở nơi Anh, cho dù có những kẻ vô hồn, vô tâm, vô tình hay cố ý xuyên tạc về Anh, bề cong ngòi bút một cách hèn hạ khi viết về Anh. Tên Anh vẫn oai phong hiện hữu khắp cùng nơi, chói sáng tuyệt vời trong quá khứ, âm vang hùng hồn ở hiện tại và còn truyền biến theo dòng lịch sử về tương lai.

Tên Anh bao trùm cả không gian và thời gian. Tên Anh được viết bằng nét hoa đậm trên tấm giấy dóng khung rất trang trọng. Tên Anh đã vẽ trên lá, trên hoa, trên tường vách của phố xá, trên những cao ốc chói với của Đô Thành Sài Gòn khi quân thù hung bạo tràn vào cướp phá lương dân của Anh. Tôi thấy tên Anh vắt vẻo hai bên cỏ cây đồng nội, trên con đường mòn trầm mặc khắng khiu dẫn vào làng quê Việt Nam loang lổ vì đạn pháo. Tên Anh đã nghệt ngã in đậm vào cây rừng ở A Shau, giăng mắc trên muôn vạn lối đi ở A Lưới, vấy máu trên đường vào Đắc Tô, rực sáng trên đồi Pleime, Tân Cảnh. Tên Anh đã gắn chặt vào vách núi cheo leo, bên cạnh những cỗ pháo tan nát ngậm oán lũ sài lang tàn bạo xâm lăng. Thế rồi, tên Anh vụt đi như gió bão vào đường 9 Nam Lào, thúc giục hồi hả như cơn lốc, thanh toán chớp nhoáng ở Tsépone.

Tên Anh như sấm như sét, giáng những đòn trừng phạt đích đáng xuống quân thù khi chúng mưu toan vào phá nát thành bình địa Kinh Đô Huế. Nơi đây đã một thời Anh ngụp lặn trong hạnh phúc của tuổi ấu thời giữa cảnh thanh bình của quê hương. Ở đây là những tinh hoa văn vật, là di tích lịch sử, là kỳ công, là báu vật, là máu xương của cha ông đã đổ ra để tác tạo cho con cháu Lạc Việt. Thế mà quân thù đã dã tâm muốn xoá sạch kỳ công tuyệt diệu này của Tổ Tiên. May mắn thay! Tên Anh đã có mặt. Tiếng hò reo xung trận của Anh vang động cả bầu trời núi Ngự sông Hương. Quân thù bạt vía kinh hồn, phải trả một giá rất đắt, với ba sư đoàn quân xâm lược cộng sản gần như xoá tên trên trận địa.

Áo Anh đã đầm ướt bởi dòng nước mắt khi Anh chứng kiến cảnh tượng thê thảm nhất trên địa cầu: một bà mẹ Việt Nam trúng đạn pháo của cộng quân, mình bê bết máu, chết trên đường di tản tìm sự sống cho đứa con thơ, ngực trần lộ, hài nhi đang ngậm bầu vú sữa. Tên Anh đôi lúc bị ai đó lãng quên khi Anh nằm xuống ở rừng U Minh, Đồng Tháp, Vị Thanh, Hoà Lựu, Mỏ Cà, Mộc Hoá, Tây Ninh. Tên Anh đã in dấu trên những vết

chân kiêu hùng thật ngạo nghễ, lún sâu giữa đầm lầy bùn đất Cà Mau. Những con muỗi Năm Căn, Tân Việt, Đầm Dơi, Kiến Long, Chương Thiện chờ chực để xé thịt Anh, hút những giọt máu cầm chừng hơi thở khi Anh tiến quân vào mật khu để tiêu diệt tên cướp cộng quân cuối cùng ở đó.

Tên Anh đã được vẽ bằng những giọt mồ hôi nồng rục của tuổi trẻ, giữa lò lửa đạn, quyết phá tan cỗ pháo mà hàng đêm quân thù rót vào làng quê Việt Nam. Những giọt máu thom nồng tình nghĩa quê hương đã đổ ra từ đó. Tôi thấy tên Anh cháy thiêu theo chiếc M-113 trong cuộc hành quân vũ bão, can trường chưa từng thấy trong lịch sử chiến tranh Việt Nam để chiếm lại Cổ Thành Quảng Trị và cắm cho được Lá Cờ Tổ Quốc của Anh trên đó. Bao nhiêu lần rồi, tôi chứng kiến tên Anh hiên ngang oanh liệt đi vào mật khu Bời Lời, giẫm nát cả một vùng chiến khu D lầy lội, bầy nhầy bùn đất trong những ngày dầm dề cơn mưa không dứt. Tên Anh tung hoành như chỗ không người mật khu địch ở núi Mây Tào, rong duỗi thành thoi quê hương xứ dừa Bình Định, hiền hoà dừng chân ở thôn xóm Phú Yên, nhuộm áo màu bụi đỏ đất Cao Nguyên ở Võ Xu, Võ Đắc, ở Bù Đẳng, Bù Đốp, Đắc Sút, Đắc Tô. Nơi đây là “thắng cảnh của máu, của xương trắng khô khốc, của những nấm mồ hoang lạnh”, của “Chu Pao ai oán hờn trong gió, một tác khản sô một tác đường”. Anh chấp nhận vào đó để hậu phương Anh được sống yên lành trong cảnh thanh bình mà dân Anh mơ ước. Có khi Anh đến rồi trở về reo hò trong chiến thắng. Vì chiến trường khắc nghiệt, có khi Anh đã để lại đó một cánh tay, một lít máu thom đậm tình quê hương, một phần thân thể hay Anh vĩnh viễn nằm xuống, hồn bay theo gió lộng lên cao, hòa chung với hương đồng gió nội sông núi Việt Nam yêu thương.

Người ta đổ xô đi tìm và nhận ra tên Anh ở một Quân Y Viện lớn. Anh hồi sức tinh dậy sau cuộc giải phẫu và người ta vô cùng ngạc nhiên thấy Anh vẫn nở nụ cười ngạo nghễ, nét khí phách hùng tráng vẫn rạng rỡ trên khuôn mặt sạm nắng của Anh. Tôi nghe kể về tên Anh, nằm trên giường bệnh của Quân Y Viện, đột nhiên Anh nghiêm sắc mặt, biểu lộ nét tức tối giận dữ, xé nát tờ báo ném xuống đất cả chiếc áo Anh đang mặc, Anh hét lên: “Tại sao tôi ở đây, để tôi ra trận ngay, tôi ra với binh lính của tôi ngay”. Tiếng hét của Anh đã làm kinh ngạc người nữ y tá kiêu diễm đang săn sóc Anh. Vì Anh chưa làm tròn sứ mạng Đất Trời và Tổ Quốc Anh giao phó, Anh muốn tiếp tục cuộc điều binh khiển tướng với ước mong cùng đồng đội Anh quét sạch quân thù ra khỏi bờ cõi.

Ô kìa! Người ta thấy tên Anh lơ lửng giữa bầu trời hùng vĩ phủ màu xanh của núi rừng Tây Nguyên, trên ngọn đồi Charlie. Tên Anh vờn trong gió, vẩn vơ trong mây, quán quít với cỏ cây hoa lá Việt Nam. Mặc cho máu Anh và đồng đội đã khô cứng, đã đổi thành màu đen tang tóc của quê hương, tên Anh vẫn còn đó, hiện hữu trong lòng dân tộc, hiên ngang đi vào lịch sử, khắc sâu vào bia đá vĩnh cửu bất khuất. Tên Anh cứ âm thầm trong trí nhớ hay chập chờn trong giấc ngủ của hàng vạn con người Việt Nam tự do, vang dội khắp năm châu bốn biển qua tiếng hát người ca sĩ nổi danh một thời của Miền Nam nước Việt. Tiếng hát đã một thời xoa dịu vết thương nhưng nhớ khi Anh đang trình giữa lòng gió cát nơi biên cương. Tên Anh chói lọi trên ngọn đồi cổ thụ 92. Tên Anh đã làm rung chuyển hàng triệu trái tim con người khao khát sự sống, tha thiết với hạnh phúc, cảm

phần vì sự tàn bạo xâm lăng của loài cộng phi. Tên Anh nhất định ở đó. Anh không sợ chết, cố thủ trong một căn hầm nhỏ bé giữa lò đạn pháo quân thù cày xới tả tơi suốt 40 đêm ngày. Tên Anh cương quyết không để một tấc đất lọt vào tay quân thù cướp nước. Anh đã đem xương thịt máu đào làm bia ngăn cản những trái pháo 122ly của cộng quân, đang cuồng loạn rót xuống miền đất An Lộc thân yêu mùa hè đỏ lửa trên quê hương Việt Nam.

Tên Anh là thế đó. Tên Anh vùng vẫy khắp bốn phương trời Việt Nam hai mươi năm ngút ngàn khói lửa. Tên Anh sẵn sàng xung phong vào mọi thế trận biến loạn của đất nước. Tên Anh bao giờ cũng gắn liền với hiểm nguy, máu đỏ, mồ hôi, và nước mắt khi biên thù rung chuyển.

Dân tộc Anh chấp nhận mọi mất mát, hy sinh cả tánh mạng và tài sản, chịu đựng mọi thách đố của khổ đau để chờ đón cái ngày vinh quang khải hoàn Anh mang về cho Tổ Quốc. Anh đang thắng thế trên võ đài, Anh là một võ sĩ thượng thặng chuyên nghiệp, đầy đủ trí dũng và tài thao lược. Anh được trui rèn trong lò luyện nhân bản, yêu thương, xây đắp, và hàn gắn. Anh có một trái tim nồng nàn cảm xúc tình yêu đồng loại, Anh luyện lưu mảnh đất hoa gấm sơn hà Việt Nam. Kẻ thù của Anh thì đắm chìm trong tham vọng chém giết, hận thù, và phá hoại. Dù có liều lĩnh tàn bạo hung hăng đến đâu, chúng là những tên cuồng tín ngu si vong quốc phi chính nghĩa. Phần thắng chắc chắn thuộc về tên Anh. Tên Anh đang rút ngắn con đường gian khó để quê hương Anh sớm đến đỉnh bình yên. Bỗng chốc, oái oăm thay! Những bàn tay lông lá vô hình nào đó, thật u mê, đầy lầm lẫn, và vô cùng ích kỷ, nở trói tay tên Anh trên võ đài, mặc cho kẻ thù tung hoành mưa gió. Những tên sát nhân hung hãn nhất của thời đại, nào Nga, nào Tàu, nào Tiệp, nào Hung... đã tiếp sức hà hơi dồn dập cho kẻ thù để chúng tiêu diệt Anh và nhuộm đỏ quê hương Anh.

Thế là hết! Hơn hai mươi năm tôi luyện trong lò sinh mệnh chống ngoại xâm và cái ác của nhân loại, thì nay trong phút chốc tất cả đã tan thành mây khói! Anh hùng uất khí! Thế rồi Anh không muốn để cho kẻ thù, những con quỷ khát máu đội lốt hình nhân hành hạ và sát hại Anh. Anh không muốn chứng kiến xác thân giang san gấm vóc của Anh bị bàn tay vấy máu quân thù dày vò. Vào một đêm, cõi lòng tan nát, Anh mượn liều thuốc độc để từ biệt vĩnh viễn quê hương, vợ con, thân thuộc bạn bè của Anh. Đau đớn quá Việt Nam ơi! Rồi một buổi sáng tháng tư đen, người ta loan truyền nhanh chóng tên Anh tự kết liễu đời mình một cách rất Hoàng Diệu bất khuất, một Nguyễn Tri Phương khí phách lừng lẫy.... Anh không muốn cho quân thù động đến lông tóc vảy áo của Anh. Anh tự xử lấy giữa cơn biến động đất trời, trong màn đen mờ mịt của quê hương. Với nỗi đau tột cùng dâng hiến và bất lực, Anh bảo “Anh phải nằm xuống để bảo toàn sinh mạng và tài sản của hàng trăm ngàn quân dân cán chính ngoài kia”. Thật là một sự hy sinh cao vời, một cái nhìn rộng lớn của người anh hùng trong giờ phút đen tối của lịch sử. Trong căn phòng khóa kín, dâng đất nước với lời nguyện cuối cùng lên Đảng Chí Tôn, Anh đơn độc trình diễn vở kịch bi thảm nhất của đời Anh bằng phát súng tự tay Anh hành xử. Gió mây trên trời ngừng trôi, cỏ cây chết lặng sâu thẳm, sông nước màu tang ngưng

động, lệ nhòa trong sỏi đá thương tiếc và biết ơn Anh, tôn vinh Anh “Người Anh Hùng của Thế Kỷ”. Người dân Việt Nam đã thấm nhuần lời Anh truyền dạy về lẽ sống, chân lý yêu thương, niềm đau nhức của kẻ mất nước và nỗi oán hận muôn đời đối với cái ác cần phải huỷ diệt. Tên Anh vĩ đại quá giữa cảnh dầu sôi lửa bỏng Việt Nam. Cái chết của Anh với dòng máu đào đã làm thắm hoa nét son vàng tên Anh, rạng rỡ giòng lịch sử chiến đấu bảo vệ tự do giống nòi. Tôi xin nghiêng mình trước vong linh cao cả tên Anh và nâng cao Tổ Quốc Việt Nam trên con đường mà toàn dân Việt đang đeo đuổi để quang phục quê hương.

Anh là ai? Tên Anh là gì? Anh từ đâu đến? Có phải quê hương Anh là thôn nghèo, đất cây lên sỏi đá? Quê hương Anh là núi đá, đất đỏ Cao Nguyên? Quê hương Anh phải chăng là rừng tràm sông rạch Đồng Tháp? Hay quê hương Anh là con phố nhỏ nghèo bên con lạch nhỏ Đồng Nai? Và quê hương Anh cũng có thể là vùng đất ngoại ô giàu có, dinh thự nguy nga khi giặc cộng xâm lăng chưa đến? Dòng tộc Anh thì nhiều lắm: Nào Đinh, Lê, Lý, Trần, Nguyễn. Nào Bùi, Phạm, Phùng, Tô, Vương. Nào Thái, Chu, Ông, Cái, Thân, Hoàng. Nào Trương, Dương, Cao, Văn, Vũ.... Họ hàng Anh thì rất đông đúc: Nào Đà Lạt, Thủ Đức, Quang Trung, Đồng Đế, Nha Trang. Nào Cao Lãnh, Vũng Tàu, Lam Sơn, Dục Mỹ, Long Giao.... Anh hăng hái lên đường, Anh khát khao cầm cây súng chiến đấu bảo vệ, Anh can trường lao mình trong bão táp nghiệt ngã của Giang San, Anh chấp nhận nỗi oan khiên sông núi với một tâm nguyện duy nhất: Hy sinh xương thịt máu đào, chiến đấu sống còn với kẻ thù cộng sản cướp nước để gìn giữ bảo vệ quê hương Anh, mang lại thanh bình no ấm cho dân Việt, trong một danh xưng duy nhất, cao quý và bất diệt “Người Chiến Sĩ Việt Nam Cộng Hòa”./.

Virginia, Mùa hận tháng tư đen

Nguồn: Internet E-mail by ĐHD

*Đăng ngày ngày Thứ Ba, JULY 5th, 2011
Ban Kỹ Thuật K10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*